

List od Preláta (júl 2009)

V tomto liste nás Prelát Opus Dei povzbudzuje, zvlášť v tomto roku, ktorý je venovaný kňazom, ku každodennej modlitbe za svätosť kňazov a za nové kňazské povolania. Boh potrebuje veľa svätých kňazov, aby prostredníctvom ich sviatostného kňazstva priviedol obrovské množstvo ľudí v ich všeobecnom kňazstve k svätosti a plnosti života.

28.07.2009

Nedávno sme slávili sviatok svätého Josemaríu, a tak sa moje srdce a myseľ obracajú na nášho Otca. Chcel by som sa aj častejšie a intenzívnejšie utiekať k jeho príhovoru. Keď myslíme na jeho kňazské povolanie, na jeho veľkodušnú odpoveď na to, čo mu Pán ukázal 2. októbra 1928, opäť objavujeme nesmiernu účinnosť svätého kňaza. Ako často nám opakoval, že kňazi sa nespasia sami: vždy ich sprevádza zástup duší! Preto je nevyhnutné, aby sa kresťania neúnavne modlili za svätosť Kristových služobníkov, aby naplno sa venujúc službe, ku ktorej boli povolaní a verní svojmu povolaniu, otvárali cestu do neba pre nesmierny zástup veriacich.

Tieto spomienky mi neustále prichadzaú na um v týchto prvých týždňoch *Roku kňazov*, ktorý otvoril pápež uplynulého 19. júna, na sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Pápež vo svojej kázni

povedal, žeak je pravda, že Ježišovo pozvanie “zostať v jeho láske” (por. Jn 15, 9) platí všetkým pokrsteným (...), toto pozvanie zaznieva s o to väčšou silou pre nás služobných kňazov; obzvlášť v tento večer slávnostného otvorenia Roku kňazov, ktorý som vyhlásil pri príležitosti 150. výročia smrti svätého kňaza z Arsu[1].

Svätý Ján Mária Vianney je patrónom a príkladom pre kňazov, pre jeho nesmiernu lásku k Bohu a jeho horlivosť za spásu duší. Bol som svedkom lásky, ktorú voči nemu prejavoval náš Otec, keď sa pri príležitosti návštevy Arsu utiekal k nemu o jeho príhovor a modlil sa za svätosť kňazov a vzťahy Opus Dei s diocéznymi biskupmi. Prosme ho o to aj my všetci v nasledujúcich mesiacoch.

Katechizmus Katolíckej cirkvi obsahuje výrok svätého kňaza z

Arsu, ktorý v týchto dňoch citoval Benedikt XVI.: *Kňazstvo je láska Ježišovho srdca*[2]. Aká veľká pravda je obsiahnutá v týchto slovách! Pápež zvolal: **Ako by sme nemali s dojatím spomínať na to, že dar nášho služobného kňazstva pochádza priamo z tohto Srdca? Ako by sme mali zabudnúť na to, že my, kňazi, sme boli vysvätení, aby sme pokorne a vierohodne slúžili všeobecnému kňazstvu veriacich? Naša misia je nepostrádateľná pre Cirkev a pre svet, čo vyžaduje úplnú vernosť Kristovi a neustálu jednotu s Ním**[3].

Povolanie ku kňazstvu je zvláštnym Božím darom ľudstvu, aby sa plody vykúpenia dostali k dušiam v každom čase a na každom mieste. Náš Otec si toho samozrejme nesmierne vážil. Výraz: *Josemaría, kňaz*, vyvolával na jeho perách a v jeho pere zvláštne echo. *Kňazstvo je to najväčšie na svete*, hovoril. *Stačí*

myslieť len na to, akým zázrakom je, že prostredníctvom kňaza prichádza Ježiš každý deň na zem. Naša nebeská Matka —ako ju musíme milovať: väčší než ona je len Boh!— priviedla nášho Pána na svet jediný raz : fiat mihi secundum verbum tuum! - nech sa mi stane podľa tvojho slova (Lk 1, 38) [4].

Zároveň, ako je zjavné, —tiež pre zvláštnu misiu Opus Dei— mal náš Zakladateľ nesmiernu úctu voči kresťanskému povolaniu veriacich laikov: nie nadarmo si ho Pán vyolil, aby vo svete otvoril cestu Diela, cestu posväcovania sa každodennou prácou a plnením si obyčajných povinností kresťanského života[5]. Už v 30. rokoch minulého storočia, keď bolo sotva počuť o všeobecnom povolaní k svätosti a k apoštolátu —bolo to niečo úplne nové—, svätý Josemaría ukazoval osobám, ktoré v rámci svojej kňazskej práce spoznal, dôstojnosť kresťanského povolania a

pomáhal im objaviť duchovné bohatstvo obsiahnuté v krste; okrem iného, že všetci kresťania, muži a ženy majú účasť na jedinom Kristovom kňazstve, že všetci majú *kňazskú dušu*; a že preto musia zo všetkých síl túžiť po svätosti —tak ako kňazi— a podnecovať vo svojich srdciach horlivosť po spáse duší.

Toto bolo jeho stálym refrénom, ktorý opakoval —vždy v novej variácii zamilovanej duše— do konca svojho života. V deň svojho odchodu do neba, počas stretnutia so svojimi dcérami, to znova zdôraznil: *Máte kňazskú dušu, hovorím vám tak, ako vždy, keď vás navštívim. Aj vaši bratia laici majú tiež kňazskú dušu. Môžete a musíte pomáhať touto kňazskou dušou a s Pánovou milosťou a so sviatostným kňazstvom kňazov Diela, bude naša práca účinná*[6].

V jeho spisoch a počas jeho stretnutí s veriacimi na rozličných miestach

vysvetľoval svätý Josemaría toto učenie pomocou konkrétnych príkladov, ktoré podnecovali žiť všeobecné kňazstvo. Napríklad, odpovedajúc na otázku, ktorú mu položili na túto tému v roku 1970, vysvetľoval: *Všetci máme účasť na Kristovom kňazstve. Neučím vás nič nové, pretože to isté píše svätý Peter (por. 1 Pe 2, 9). Všetci máte kráľovské kňazstvo. Ja, pretože som kňaz, mám okrem toho sviatostné kňazstvo. A pre toto kráľovské kňazstvo sme svätý národ, vyvolený rod, Boží ľud. Si si toho čoraz viac vedomý? Ak si z Božieho ľudu a zo svätého národa, ktorý si On vyvolil, musíš brániť Božie práva a práva človeka. Budeš sa k druhým správať dobre, keď budeš vykonávať prácu, ktorá sa ti nepáči, budeš ju konať z lásky, z lásky k Ježišovi Kristovi, pretože je to jeho vôľa. A budeš to robiť taktiež s myšlienkou na celé ľudstvo. Tu je niekoľko dôsledkov tohto kráľovského*

kňazstva, o ktorom hovoril svätý Peter[7].

II. vatikánsky koncil potvrdzuje vzťah medzi sviatostným kňazstvom a všeobecným kňazstvom veriacich: «I keď sa líšia od seba podstatne, a nie iba stupňom, predsa navzájom súvisia, lebo jedno i druhé má svojim osobitným spôsobom účasť na jedinom Kristovom kňazstve. Lebo služobný kňaz posvätnou mocou, ktorou je obdarený, stvárňuje a vedie kňazský ľud, prináša v mene Kristovom eucharistickú obeť a predkladá ju Bohu v mene všetkého ľudu. Veriaci zase mocou svojho kráľovského kňazstva spoluúčinkujú na eucharistickej obete a vykonávajú ho prijímaním sviatostí, modlitbami a vzdávaním vďaky, svedectvom svätého života, sebazapieraním a čínorodou láskou»[8].

Vlastnou a špecifickou úlohou kňazov je služba veriacim, ktorá im

umožňuje a uľahčuje žiť spoločné kňazstvo prijaté v krste. Preto je nutné, aby Kristovi služobníci všetkými svojimi silami zodpovedali prijatému daru. Do tohto kontextu sa začleňuje *Rok kňazov*, ktorý sa práve začal.

Aby povolanie k svätosti a k apoštolátu zapustilo hlboké korene v živote veriacich laikov a nezostalo iba jednoduchými slovami, je úloha kňaza nepostrádateľná. Len on je učiteľom, ktorý s autoritou ohlasuje sväté Božie slovo. Len kňaz môže vysluhovať Božie odpustenie vo sviatosti zmierenia a viesť duše ako dobrý pastier po cestách večného života. Len kňaz dostal moc posvätiť Telo a Krv Krista vo svätej omši, zastupujúc Krista, aby všetkým umožnil osobný a priamy kontakt s Veľkonočným tajomstvom a aby mohli prijať sväté prijímanie, nevyhnutné pre nadprirodzený život duší.

Toto sú pohnútky, ktoré nás musia podnietiť k tomu, aby sme sa modlili za vernú službu kňazov. Hovorí sa, že kňazi majú ľud, ktorý si zaslúžia, a že veriaci majú kňazov, ktorých si zaslúžia. Preto sa denne musíme modliť, v skutočnom spoločenstve svätých, za kňazov a za ľud. Musíme prosiť Pána naším každodenným bojom o osobnú svätosť, ako aj slovami modlitby, ktorú opakuje ľud v Latinskej Amerike: *Pane, daj nám svätých kňazov*. Táto modlitba bude vždy potrebná a aktuálna, je pritom jasné, že je to na úžitok nás všetkých, keď sa modlíme k nebu za svätosť kňazov. Táto každodenná zodpovednosť sa týka nás všetkých. Modlíme sa za kňazov každý deň? Pozývame taktiež iných ľudí, aby sa pripojili k našej modlitbe?

S akou láskou vykonával túto povinnosť svätý Josemaría! Aby povzbudil tých, čo ho počúvali, pevný vo viere v spoločenstvo

svätých, boli jeho slová plné presvedčenia a naliehavosti. *Nepoznám zlých kňazov, povedal. Viem, že je niekoľko slabých, bezmocných, možno zbabelých kňazov. Ale nie sú zlí!*^[9]. A pri inej príležitosti: *Nie je tomu tak snád' preto, že im dostatočne nepomáhate? Robíte, čo robili dobrí synovia Noeho? (...). Majte trochu súcitu, lásky. Nehovorte o nich zle. Odpúšťajte, prepáňte, modlite sa*^[10].

Dcéry moje a synovia moji, pozdvihnime k nebu naše modlitby —plní dôvery a optimizmu— za Cirkev, za svätosť kňazov a Božieho ľudu. Prosme, aby na celom svete bolo čoraz viac ľudí, čo hľadajú Krista, čo sa stretávajú s Kristom, ktorí sa zamilujú do Krista. Pánove výzvá: *žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu*^[11] — je vždy aktuálna. Náš Otec to opakovane zdôrazňoval. V jednej

meditácii v roku 1964 sa vyjadril nasledovne: *Keď pomyslíme, deti moje, na hlad po pravde, ktorý je vo svete; na ušľachtilosť toľkých srdc, ktoré nemajú svetlo; na moju a vašu slabosť, ako aj na slabosť toľkých, čo majú dôvod byť oslnení Pánovým svetlom; keď cítime nutnosť rozsievať Kristovu dobrú zvesť, aby sa mohla konať táto žatva života, táto žatva kvetov, spomenieme si —a je to vec, o ktorej sme meditovali toľko krát— na onú púť hladného Krista po cestách Palestíny (...).*

V tom čase išiel Ježiš v sobotu cez obilné pole. Jeho učeníci boli hladní a začali trhať klasy a jesť (Mt 12, 1). *Taktiež oni, ako aj my dnes, mysleli na nutnosť šíriť dobrú zvesť, keď kráčali obilným poľom a v rukách drvili plné klasy a jedli zrná.*

Messis quidem multa. Žatva, — zástup ľudí, ktorí žili vtedy a ľudí, ktorí prídu po nich—, je veľká. Messis

quidem multa, operarii autem pauci
(Mt 9, 37): *Žatva je veľká, ale
robotníkov málo. Nie je to práve to, čo
vám hovorím tak často, tisícimi
rozličnými spôsobmi? (...). Musíme sa
utiekať k Pánovi: rogate ergo
Dominum messis ut mittat operarios
in messem suam (Mt 9, 38), preto
proste Pána žatvy, aby poslal
robotníkov na svoju žatvu*[12].

Dcéry moje a synovia moji, *caritas
Christi urget nos*[13], ženie nás
Kristova láska. Ako u svätého
Josemaríu, tieto slová svätého Pavla
nám musia preniknúť do hĺbky
nášho srdca. Všemohúci Boh, Darca
všetkých milostí, si zamiloval každú
a každého z nás. Odpovedajme na
túto veľkú milosť zaľúbeným srdcom,
ktorého láska rastie deň čo deň v
presvedčení, že jeho volanie je vždy
nové a to najlepšie a že musíme
odpovedať úprimne a vytrvalo, s
túžbou uskutočňovať v našom živote
slová Písma: *ecce ego, quia vocasti*

me[14], tu som, volal si ma. Byť kresťanmi, byť Božími deťmi, ktoré sú si vedomé milosti, ktorú prijali, ktoré poznajú pravdu, vyžaduje veľkodušnosť bez hraníc. Áno, musíme povzbudzovať všetkých, aby žili to, čo náš Otec píše v *Ceste: podte s nami hľadať Lásku*[15].

Na druhej strane, Boh potrebuje veľa a svätých kňazov, aby bolo veľa otcov a matiek, mladých ľudí a starších, ľudí zo všetkých vrstiev spoločnosti, ktorí budú brať vážne povolanie k svätosti a k apoštolátu, ktoré prijali v krste. V tomto zmysle vysvetľuje pápež: **“Modlite sa teda k Pánovi žatvy”** znamená tiež: **nemôžeme “vytvoriť” povolania; musia prísť od Boha. Nemôžeme verbovať ľudí, ako sa to robí v mnohých iných profesiách, prostredníctvom dobre premyslenej propagandy, takpovediac prostredníctvom primeranej stratégie. Volanie, ktoré pochádza z Božieho Srdca,**

musí vždy nájsť cestu, ktorá vedie k ľudskému srdcu. A napriek tomu, práve preto, aby sa dostalo k srdcu ľudí, je potrebná naša spolupráca. Zaiste, prosiť o toto Pána žatvy znamená predovšetkým modliť sa na tento úmysel, utiekať sa k jeho Srdcu opakujúc mu: “Urob to, prosím ťa. Zobuď ľudí. Zapál v nich nadšenie a radosť z evanjelia. Daj, aby pochopili, že je to najvzácnejší poklad nad všetky poklady, a že ten, kto ho nájde, ho musí dávať ďalej”[16].

Tolkokrát som videl nášho Otca, ako ho stravovala horlivosť kvôli dušiam: všetko, čo robil, sa mu zdalo málo, snažil sa robiť stále viac, aby Bohu nič neodoprel, čo môže prispieť k jeho väčšej sláve a k spáse duší. Správame sa tak aj my? Milujeme Boha novou láskou každý deň? VEDIEME iných naším správaním k láske k Bohu?

Tento mesiac pôjdem do Nemecka, Portorika a Mexika. Sprevádzajte ma v modlitbách, ktoré chcem predniesť pred Pannou Máriou z Guadalupe, spojení s mojim úmyslom, tak ako sme to robili, keď náš Zakladateľ navštívil Mexiko v roku 1970.

7. júla si pripomenieme ono “tu som Pane”, ktoré vyslovil don Álvaro, a ktoré denne obnovoval. Utekajme sa k nemu o jeho príhovor, aby nám vyprosil neotrasiteľnú vernosť.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

[1] Benedikt XVI., Kázeň pri otvorení Roku kňazov, 19.6.2009

[2] Por. *Katechizmus katolíckej Cirkvi*, č. 1589

[3] Benedikt XVI., Kázeň pri otvorení Roku kňazov, 19.6.2009

[4] Svätý Josemaría, *List* 8.8.1956, č. 17

[5] Modlitba k svätému Josemaríovi

[6] Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 26.6.1975

[7] Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 21.5.1970

[8] II. vatikánsky koncil, Dogm. konšt. *Lumen gentium*, č. 10

[9] Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 19.11.1972

[10] Svätý Josemaría, Poznámky zo stretnutia, 29.10.1972

[11] *Mt* 9, 37-38

[12] Svätý Josemaría, Poznámky z meditácie, 26.3.1964

[13] *2 Kor* 5, 14

[14] *1 Sam* 3, 6

[15] Svätý Josemaría, *Cesta*, č. 790

[16] Benedikt XVI., Prívohor vo
Freisingu, 14.9.2006

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-jul-2009/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-jul-2009/)
(23.02.2026)